

Úbuze Křtím tě, nejsi-li již pokřtěn...

Naši známí, kteří nemůžou mít vlastní děti, po dlouhém čekání dostali nyní adoptované krásné několikaměsíční miminko. Chtějí je dát pokřtít. Víceméně nevázně jsme v hovoru připustili možnost, že Lukášek třeba už pokřtěný je, jenom o tom jeho noví rodiče nevědí... Od té chvíle nám to vrtá hlavou: lze někoho pokřtít dvakrát? A který ze křtů pak platí?

Křest je svátost, kterou může člověk přijmout pouze jednou za život. Připustíme-li tedy, že technicky bude někdo pokřtěný i dvakrát, pak platným je pouze ten první křest. Křtem se buď člověk sám, nebo jeho zákonitý zástupce (v případě dětí a nespěprávných dospělých) rozhoduje pro navázání přátelského vztahu s Bohem. Je to pouze jeho, tedy lidská odpověď na to, co již z Boží strany existuje: Bůh miluje každého člověka, bez ohledu na jeho příslušnost k církvi. Protože však lidský tvor disponuje svobodnou vůlí, kterou si podle biblického podání o ráji uzurpoval až do samostatného rozhodování, zda chce, nebo nechce náležet k Božímú řádu dobra a zla, může být

tento vzájemný vztah v pravém slova smyslu láskyplný pouze poté, co i člověk na Boží lásku odpoví kladně. Ježíš coby Boží Syn pak přesně určuje, jak má tato odpověď vypadat: „kdo uvěří a nechá se pokřtít...“

Dospělý člověk ke křtu přichází po období tzv. katechumenátu, tedy přípravy, jež spočívá nejen v získání teoretických vědomostí, ale i v poznání života církve. Dítě se křtí skrze víru rodičů (anebo jim naroven postavených). V mimořádných případech, zejména v nebezpečí smrti, a to i v nebezpečí smrti novorozence, může křtít každý věřící.

Předpoklad, že bylo dítě v kojeneckém ústavu či ještě před jeho tamějším umístěním pokřtěno, je sice v českých podmínkách poměrně nízký (kněží zde křtí dítě po náležitém poučení a za přítomnosti rodičů), nicméně tato možnost samozřejmě existuje. I proto je dobré se v případě pochybnosti obrátit na biskupství toho místa, odkud pocházejí biologičtí rodiče dítěte (jsou-li známí), nebo místa kojeneckého ústavu se žádostí o prozkoumání, zda se v matrikách jeho farnosti nenachází zápis o Lukášově křtu. Pokud by odněkud přišla kladná odpověď, dítě se již nekřtí, ale může proběhnout jeho přijetí do církve společně s novou rodinou. V opačném případě

(nepřijde-li kladná odpověď) proběhne křest jako v jiných obvyklých situacích, kdy se narodí v rodině nový potomek.

Pokud i přesto nadále přetrvává pochybnost, je dobré o ní říct knězi, jenž je o křest požádán, a ten vykoná tzv. podmíněný křest. Jeho princip spočívá v tom, že před křestní formulku vloží podmínku: „Nejsi-li pokřtěn...“ Stejný postup můžeme někdy vidět u těch, kteří do katolického společenství vstupují z jiného křesťanského sboru, kde zůstává i po důkladném přezkoumání pochybnost, zda proběhl předchozí křest platně (např. zda byla použita správná křestní slova či zda se vůbec člověka při křtu dotkla voda apod.).

V každém případě, a to i kdyby tato podmínující slova před křtem nezazněla a později se prokázalo, že Lukáš byl již jednou pokřtěn hned po narození, je platný pouze jeden křest. Jistotou pak zůstává, že i kdybychom my lidé nedokázali s naprostou jistotou určit který, Bohu tato skutečnost určitě není neznámá.

P. MILOŠ SZABO,
farář v Praze na Žižkově